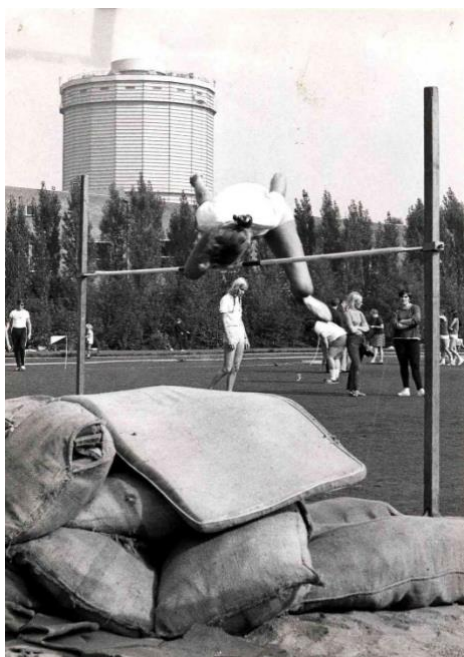

Van Sintelbaan tot Willy Lustbaan

Na de opening in 1964 zorgden de voortschrijdende technieken en de hogere eisen van de leden voor voortdurende verbeteringen van de accommodatie en verbouwingen van de kleedkamers. Voor de werpnummers, discuswerpen en kogelslingeren, werden kooien vereist. Heel veel werk werd door de eigen leden verricht. Denk maar aan het fabriceren van 60 horden (door Dick Mars via de firma P.M. Duyvis).

Bij de Olympische Spelen in 1968 werd voor het eerst bij het hoogspringen de Fosbury flop geïntroduceerd. De omgespitte zandbak voldeed opeens niet meer als landingsplaats. Onze eerste kunststof landingsmat bij het hoogspringen bestond uit zakken gevuld met schuimrubberafval en matrassen.

De sprintbaan lag aan de kant van het Zaanlands Lyceum. Aan het eind van deze baan lag een gebouwtje, waarin het wedstrijdmaterial werd opgeborgen. Tijdens wedstrijden deed dit ook dienst als wedstrijdsecretariaat. De luiken werden omhoog gedaan en gesteund door palen en de geluidsinstallatie werd hierop neergezet. Deze moest zo hard worden aangezet, om het hele terrein te kunnen voorzien van geluid, dat ook de verre omtrek de wedstrijden bijna live kon volgen.

De kantine is een verhaal apart. In 1964 was er midden tussen de twee kleedkamers een materiaalberging gemaakt. Tijdens de wedstrijden werd er in de deur een toonbank geplaatst, waarachter koffie, limonade en koeken werden verkocht. Zodra er financiële ruimte kwam, werd er aan de zuidkant van de kleedkamers een ruimte aangebouwd die dienst ging doen als kantine. Ons lid Selma Timmermans ontwierp een muurschildering die met behulp van jeugdleden werd aangebracht. Hierna werd later tot twee maal toe de kantine verbouwd, waarbij door het bestuur en de leden heel veel werk werd verricht. De wandschildering ging daarbij verloren.

De trainingsfaciliteiten moesten uitgebreid worden, waarvoor er een krachtcentrum werd bijgebouwd naast de kleedkamers.

Deze werd eerst ingericht met halters en oude gymnastiektoestellen, zoals een brug en een wandrek. In december 1982 kon wethouder Brinkman deze nieuwe aanbouw openen.

In 1989 dreigde de atletiekaccommodatie te moeten verhuizen naar sportpark De Kalverhoek. Voor het Lyceum zou een klein sportveldje overblijven en op de rest van de grond zou woningbouw plaatsvinden. Daarentegen zou er wel een kunststofbaan worden aangelegd. Door veel lobbywerk en actie voeren door het Lyceum, AV Zaanland, de wijkgroepen Schildersbuurt, Harenmakersbuurt en Oud-West en de aanwezige grondverontreinigingen werd alsnog de kunststofbaan op de huidige plek aangelegd.

In 1991 werd het groene licht gegeven voor de aanleg van de nieuwe baan. Het Zaanlands Lyceum organiseerde in mei 1991 een groots evenement met de Maagdenburger Halve Bollen. Uit Oost-Duitsland kwamen de paarden en de halve bollen. Hierna werd met de werkzaamheden begonnen.

De baan werd een halve slag gedraaid en de sprintbaan werd verbreed tot een achtlaansbaan. Tevens werden er werkzaamheden verricht om de voorzieningen te verbeteren. Denk hierbij aan goede verlichting en de mogelijkheid tot een geluidsinstallatie. Ook werd er een stevig hekwerk omheen geplaatst.

Op 2 november 1991 werd deze baan geopend door wethouder Brinkman.

Dit was ook het startsein om de benodigde gebouwen te plaatsen (wedstrijdsecretariaat en materiaalberging) en om na te denken het clubgebouw te verbeteren.

Op verzoek van de KNAU werd gekeken of we de atletiekaccommodatie de naam van een bekende atleet konden geven. De keuze viel daarbij op de laatste Olympische deelneemster van AV Zaanland, Willy Lust. Na haar deelname aan de Spelen van 1952 in Helsinki was zij naar Australië geëmigreerd, maar zij bleef contact onderhouden met haar familie in Zaanland.

Wethouder C.J. Loggen en Willy Lust